

To, že Klaudie dneska pravidla hry porušila a neodpovídá, Rudolfa vůbec nevyvede z míry. „Berta si přivedl novou micinu,“ pokračuje Rudolf ve svém monologu. Klaudiiinu nevrloú náladu vůbec nezaregistroval. Naopak. Má co dělat, aby nevyprskl smíchy. „Jmenuje se Dory, jako ta rybička z *Hledá se Nemo*. Němka jak poleno, blondýna, cop až na zadek, slušný čtyřky.“ Rudolf pohybem ruky naznačí, jakou velikost poprsí si má Klaudie představit. „Výstřih až na zem a takový ty hódně volný kraťasy, bílý.“

Fakt, že se Rudolfův kamarád Albert opět zamiloval do dlouhovlasé blondýny, Klaudii nepřekvapuje, ale zbystří při popisu garderoby dvounohé rybičky Dory. *Od kdy si Rudolf všímá, co má kdo na sobě?*

„Prej že poleze první, že je dobrá, Berta na tom trval.“ Rudolfovi jiskří oči, je vidět, že ho historka baví. „Koukám na ni, fakt jí to jde, to se musí nechat, a najednou, ohó, co to vidí mé bystré oko? A už to zmerčil i Berta, zrudl a začal hekticky pobíhat pod skálou, sem a tam, asi aby slečnu zastínil. Marně. Jenom tím upozornil ostatní. Ta jeho Dory totiž měla na sobě JENOM ty volný bílý kraťasy a pod nima NIC!“ Na slovo JENOM a NIC položí Rudolf zvláštní důraz a hlasitě se rozesměje. Klaudie na něj vyjeveně kouká a Rudolf si její chybějící výbuch smíchu vyloží po svém, *chudák holka má dlouhý vedení*, a skutečně si mimoděk poposedne, aby pomyslný kabel uvolnil. „Chápeš? Neměla spoďáry, bylo jí vidět až do krku!“

Klaudii se kdysi líbil jeden kreslený film. Byla v něm velká hlava se spoustou ozubených koleček. A když hlava přemýšlela, kolečka cvakala a rachtala, jak se postupně dávala do pohybu.

Už tenkrát jí připadalo, že je to moc hezky znázorněné, a teď tohle cvakání a rachtání fyzicky cítí. Ozubeným kolečkům pomalu dochází, co jí Rudolf právě vyprávěl. *Myslí to vážně?... Cvak... Myslí!... Cvak... A ještě čeká, že se tomu budu smát... Cvak cvak... Jako dva kámoši u piva... Cvak... Možná bych pro dvě měla skočit do lednice... Cvak... Ťukli bychom si a společně probrali genitálie prsaté Dory... Cvak cvak cvak.*

„Tak hlavně, že sis to užil,“ pronese ironicky. Nedokáže si pomoci. Dneska toho na ni bylo moc. Takhle prázdniny začínat nemají. Pohledem zachytí Rudolfův nechápatý výraz.

Chovám se jako blbka, jedno z koleček v Klaudiiině hlavě ne a ne zapadnout do soukolí.

„Jdu dovnitř, je mi zima.“ Když prochází kolem dřevěné lavice, chytí ji Rudolf za ruku.

„Co se stalo, Klód? Řekl jsem něco?“

„Nic se nestalo a neřekl,“ odpoví odevzdaně Klaudie.

„Ale já to na tobě vidím,“ trvá na svém Rudolf.

„Jen jsem si dneska vůbec neodpočinula.“

„Tak to jsme dva,“ Rudolf si přitiskne její dlaň na rty. Trochu to lechtá a Klaudie se proti svojí vůli musí usmát.

Papiňák na sporáku varovně zasyčí, bezpečnostní ventil naposledy vypustí horkou páru a poklice povolí. Klaudie přecedí horkou tekutinu do připraveného hrnce. Kuřecí vývar má Rudolf nejradši. *Maso do polévky, kosti do koše*, obírá Klaudie uvařená kuřecí hrudí, *brách na ošatku, popel do džberu...*

„Co to děláš?“ hrne se vymydlený Rudolf do kuchyně. Ručník si omotal kolem boků, mokré vlasy ulízl k hlavě. Na vytřené podlaze za ním zůstávají mokré šlápoty.